

Prasība, kas celta 2009. gada 14. augustā — Eiropas Kopienų Komisija/Igaunijas Republika

(Lieta C-328/09)

(2009/C 297/21)

Tiesvedības valoda — igauņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — M. van Beek un K. Saaremäel-Stoilov)

Atbildētāja: Igaunijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai transponētu Padomes 2004. gada 13. decembra Direktīvu 2004/113/EK, ar kuru īsteno principu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm, attiecībā uz pieeju precēm un pakalpojumiem, preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu ⁽¹⁾, vai katrā ziņā nepaziņojot tos Komisijai, Igaunijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 17. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš direktīvas transponēšanai valsts tiesībās beidzās 2007. gada 21. decembrī.

⁽¹⁾ OV L 373, 37. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2009. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-219/07 DSV Road NV/Eiropas Kopienų Komisija 2009. gada 7. septembrī iesniegusi DSV Road NV

(Lieta C-358/09 P)

(2009/C 297/22)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: DSV Road NV (pārstāvji — A. Poelmans un G. Preckler, advocaten)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Kopienų Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;

— atbilstoši tam — pilnībā atcelt Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas 2009. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-219/07;

— Tiesai pašai izšķirt lietu, ja tā izlemtu spriedumu atcelt:

atcelt Eiropas Kopienų Komisijas 2007. gada 24. aprīļa lēmumu par Beļģijas Karalistes lūgumu, kas paziņots ar dokumenta numuru REC 05/02, C(2007)1776, ar kuru atzīts, ka Beļģijas Karalistes 2002. gada 12. augusta lūgumā minētā ievadmuītas nodeva EUR 168 004,65apmērā ir jāiegrāmato vēlāk un no tās nevar atbrīvot;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

1) Par Muitas kodeksa ⁽¹⁾ 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

Pirmais apelācijas sūdzības pamats: Pirmās instances tiesa, piemērojot Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, neesot ņēmusi vērā interpretāciju, kuru šim pantam ir sniegusi Tiesa 2006. gada 9. marta spriedumā ⁽²⁾, it īpaši attiecībā uz pierādījumu sniegšanu par to, ka izziņas ir nepareizas tādēļ, ka nepareizus datus ir sniedzis eksportētājs; saskaņā ar minēto spriedumu muitas iestādēm, kuras vēlas veikt vēlāku iegrāmatošanu, esot ne vien pierādīšanas pienākums, bet pierādījumi esot jāsniedz ar objektīvu oriģināldokumentu palīdzību.

Tādējādi Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu un kļūdaini piemērojusi — tāpat pārkāpusi — Kopienų tiesības. Tādēļ Tiesai šī kļūda tiesību piemērošanā ir jālabo.

Otrais apelācijas sūdzības pamats: Pirmās instances tiesa, pārbaudot tai iesniegtos pierādījumus, esot vadījies saskaņā ar visos aspektos nepareizu nostāju, jo attiecīgais pierādījums neesot pietiekams Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta prasību izpildei, kā to interpretējusi un paskaidrojusi Tiesa 2006. gada 9. marta spriedumā ⁽³⁾.

Tādējādi Pirmās instances tiesa iesniegtos pierādījumus ir kļūdaini kvalificējusi, tādā veidā pārkāpjot Kopienų tiesības ⁽⁴⁾.

Turklāt Pirmās instances tiesa, pārbaudot pierādījumus esot pieņēmusi nekonsekventu un neviennozīmīgu lēmumu, jo, no vienas puses, tā iesniegtos pierādījumus ir uzskatījusi par pietiekamiem, lai būtu izpildīts Komisijas pienākums pierādīt, ka izziņas ir nepareizas tādēļ, ka nepareizus datus ir sniedzis eksportētājs, bet, no otras puses, pēc tās pašas metodes uzskatījusi to par nepietiekamu, lai pierādītu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoto, ka Taizemes muitas iestādes zināja, vai tām parastā gadījumā bija jāzina, ka precēm nav piemērojams preferenču režīms.

Kļūdas, kuras Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi, izvērtējot un pārbaudot kā pierādījumu iesniegtos procesuālos dokumentus, Tiesai ir jāuzskata par pamatojuma neesamību ⁽⁵⁾

2) Par MK 239. pantu

Vienīgais apelācijas sūdzības pamats: Pirmās instances tiesa, nepareizi piemērodama Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu vai, attiecīgi, pieļaujot kļūdas, pārbaudot kā pierādījumus iesniegtos procesuālos dokumentus, ir nepareizi atzinusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas situācija Muitas kodeksa 239. panta izpratnē nav izņēmuma gadījums.

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92, ar ko izveido Kopienas Muitas kodeksu (OV L 302, 1. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums lietā C-293/04 *Beemsterboer* (Krājums, I-2263. lpp.).

⁽³⁾ Turpat.

⁽⁴⁾ Tiesas 1996. gada 11. jūlija rīkojums lietā C-325/94 P *An Taise* un *WWF UK/Komisija* (*Recueil*, I-3727. lpp., 28. un 30. punkts).

⁽⁵⁾ Tiesas 1996. gada 24. oktobra spriedums lietā C-32/95 P *Komisija/Lisrestal* u.c. (*Recueil*, I-5399, 40. punkts).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Amtsgericht Bonn* (Vācija) 2009. gada 9. septembra rīkojumu — *Pfleiderer AG/Bundeskartellamt*

(Lieta C-360/09)

(2009/C 297/23)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Bonn

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Pfleiderer AG*

Atbildētāja: *Bundeskartellamt*

Prejudiciālais jautājums

Vai Kopienas tiesību konkurences noteikumi — it īpaši Regulas Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 11. un 12. pants, kā arī EKL 10. panta 2. punkts,

lasot to kopā ar EKL 3. panta 1. punkta g) apakšpunktu — ir interpretējami tādējādi, ka personas, kuru tiesības ir aizskartas aizliegtas vienošanās rezultātā, civiltiesisku prasījumu izvirzīšanai nevar lūgt ļaut tām iepazīties ar pieteikumiem par sadarbību un pieteikumu iesniedzēju šajā sakarā brīvprātīgi sniegto informāciju un dokumentiem, kurus dalībvalsts konkurences iestāde atbilstoši valsts sadarbības programmai ir saņēmusi naudas soda uzlikšanas procedūras ietvaros, kuras mērķis (cita starpā) ir EKL 81. panta piemērošana?

⁽¹⁾ OV L 1, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Hof van beroep te Antwerpen* (Beļģija) 2009. gada 8. septembra rīkojumu — *Belgisch Interventie- en Restitutiebureau/SGS Belgium NV, Firme Derwa NV un Centraal Beheer Achmea NV*

(Lieta C-367/09)

(2009/C 297/24)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van beroep te Antwerpen

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Belgisch Interventie- en Restitutiebureau*

Atbildētājas: *SGS Belgium NV, Firme Derwa NV un Centraal Beheer Achmea NV*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienas finanšu interešu aizsardzību ⁽¹⁾ 5. un 7. panta noteikumi ir tieši piemērojami dalībvalstu tiesību sistēmās un dalībvalstīm nav nekādas rīcības brīvības un valsts iestādēm nav jāveic nekādi izpildes pasākumi?

2) Vai dalībvalsts, kurā ir tikusi iesniegta eksporta deklarācija, šajā lietā — Beļģija, akreditēta kontroles un pārraudzības aģentūra, kura ir izsniegusi kļūdainu izkraušanas sertifikātu Regulas (EEK) Nr. 3665/87 ⁽²⁾ 18. panta 2. punkta c) apakšpunkta nozīmē, ir uzskatāma par saimnieciskās darbības subjektu Regulas Nr. 2988/95 1. panta nozīmē vai personu šīs regulas 7. panta izpratnē, kura bijusi iesaistīta pārkāpumā un kurai par šo pārkāpumu jāatbild vai bija jārūpējas, lai šis pārkāpums nenotiktu?